

РЕШЕНИЕ

№ 4149

гр. София, 24.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 29.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7906** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 118 Кодекса за социално осигуряване /КСО/.
Образувано е по жалба на М. А. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк],[жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-167/06.06.2019 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/26.03.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО).

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, като е изложено становище, че същото е незаконосъобразно. Поддържа, че незаконосъобразно е бил изчислен и индивидуалния коефициент на жалбоподателката, както и дохода, от който се изчислява пенсията. Исква се отмяна на оспореното решение и връщане на делото като преписка на ТП на НОИ за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв. Т., поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноските по делото. Представя писмени бележки.

Ответникът – Директора на ТП на НОИ – [населено място], чрез процесуален представител юрк. П., счита жалбата за неоснователна и недоказана. Моли същата да бъде отхвърлена, а обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Излага подробни доводи в депозирано писмено становище. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заявление № 460 от 22.02.2005 г. жалбоподателката М. А. Д. е поискала лична пенсия за ИОЗ, като е представила изискуемите документи по чл. 3 от НПОС, включително образец УП-2 № 03-00-205 от 22.02.2005 г., издаден от [фирма], удостоверяващ осигурителен доход за периода от 01.02.2000 г. до 13.04.2003 г. в размер 35 499,85 лв.

С Разпореждане № [ЕГН] от 18.05.2005 г. исканата пенсия за ИОЗ е отпусната, ведно с лична социална пенсия за инвалидност. Личната ѝ пенсия за ИОЗ е изчислена по коефициент 2,659 и впоследствие е преизчислявана и осъвременявана.

Със Заявление № 2113-21-10113 от 03.12.2018 г. М. А. Д. е поискала лична пенсия за ОСВ. В образуваното пенсионно производство са установени значителни различия между данните за осигурителен доход в Регистъра на осигурените лица и тези в образец УП-2 № 03-00-205 от 22.02.2005 г., издаден от [фирма].

С писмо с изх. № 01-11-275 от 24.03.2005 г., осигурителят е потвърдил удостоверения с последния образец осигурителен доход и е поискана проверка на [фирма] от контролните органи на НОИ. Резултатите от същата са обективирани в Констативен протокол № КП-5- 21-00539623 от 19.03.2019 г., според който осигурителният доход на М. А. Д. за периода от 01.02.2000 г. до 13.04.2003 г. е некоректно отразен в образец УП-2 № 03-00-205 от 22.02.2005 г., поради което последният образец е бил анулиран и са издадени нови удостоверения за осигурителния стаж на лицето.

Във връзка с установеното е издадено Разпореждане № [ЕГН] от 26.03.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което са поправени разпореждането от 18.05.2005 г. да отпускане на личната пенсия за ИОЗ и последващите го относно верния осигурителен доход и индивидуален коефициент, отпусната е лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателката от 28.10.2018 г. и от същата дата са спрени получаваните от М. Д. лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване и лична социална пенсия за инвалидност и е постановено надвзетата пенсия да се събере от осигурителя „Г.“.

Изготвена е справка от 20.05.2019 г. Размерът на зачетения осигурителен стаж на жалбоподателката - 07 години, 06 месеца и 28 дни от втора категория труд, 28 години, 08 месеца и 18 дни от трета категория труд и общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория труд на основание чл. 104 от КСО - 38 години, 02 месеца и 08 дни, от които с правно значение са само годините и месеците.

За посочения в заявлението период от 01.07.1990 г. до 30.06.1993 г. са зачетени 79 258,00 лв., удостоверени с образец УП-2 № 329 от 23.12.2004 г., издаден от [фирма]. За втория период от 01.01.1997 г. до 27.10.2018 г. са зачетени 184 098,13 лв., които съгласно посочената справка от дирекция „Пенсии“ също са определени правилно. Последната сума е сбор от 14 899 769,38 неденоминирани лева за периода от 01.01.1997 г. до 30.06.1999 г. и 169 198,36 лв. за периода от 01.07.1999 г. до 27.10.2018 г.

В оспореното разпореждане органа е посочил, че за периода от 01.01.2000 г. до 13.04.2003 г. е зачетен осигурителен доход, различен в сравнение със зачетения при отпускането на личната пенсия за ИОЗ на жалбоподателката. Причина за разликата е анулираният образец УП-2 № 03-00-205 от 22.02.2005 г., издаден от „ГБС - С.“ АД, по който при изчисляването на размера на личната пенсия за ИОЗ на М. Д. са зачетени 35 499,83 лв.

Видно от справката за обобщен годишен осигурителен доход на жалбоподателката, за месец август 2011 г. същата е имала осигурителен доход 2 062,84 лв., от които са

зачетени 2000,00 лв. - размерът на максималния месечен осигурителен доход за 2011 г. За месец юни 2012 г. от осигурителния доход на лицето - 2 129,70 лв., са зачетени отново 2000,00 лв. - размерът на максималния месечен осигурителен доход за 2012 г. за времето от 01.01.1997 г. до 27.10.2018 г. е изчислен в размер 184 098,13 лв. Средномесечната брутна заплата за страната за първия период по смисъла на чл. 70, ал. 4 от КСО/2018 г. е в размер на 1 547,16 лв., а средномесечният осигурителен доход за втория период е 462,88 лв. От съотношението между средномесечния осигурителен доход на лицето за първия период и средномесечната работна заплата за страната за същия период, обявена от НСИ, е изчислен коефициент 1,423 за 1 080 дни базисен период. От съотношението между средномесечния осигурителен доход на лицето за втория период и средномесечния осигурителен доход за страната за същия период, е изчислен коефициент 1,721 за 6 933 дни базисен период. По реда на чл. 70 от КСО е изчислен индивидуален коефициент - 1,681.

С процесното разпореждане в случая е зачетен общ осигурителен стаж в размер 38 години, 02 месеца и 08 дни, превърнати към трета категория труд, от които с правно значение са само годините и месеците. Във връзка с посоченото осигурителният стаж на М. А. Д. е умножен, както следва: 38 години и 02 месеца x 1,169% = 44,62% Размерът на личната пенсия за ОСВ на жалбоподателката е определен по реда на чл. 70, ал. 1 от КСО, като доходът, от който се изчислява пенсията, е умножен по получения по горепосочения ред процент: 1 468,13 лв. x 44,62% = 655,08 лв. Така посоченият размер е сравнен с размера на получаваните от жалбоподателката пенсии към същата дата - 506,92 лв. лична пенсия за ИОЗ и 31,08 лв. лична социална пенсия за инвалидност, чийто общ размер се явява по-нисък от този на личната пенсия за ОСВ.

Разпореждането е обжалвано с жалба с вх. № 1012-21-687/10.05.2019 г., въз основа на която е издадено и оспореното решение. С него жалбата е оставена без уважение като неоснователна и е потвърдено разпореждането.

В хода на съдебното производство е назначена, изслушана и приета съдебно-икономическа експертиза, която съдът кредитира като компетентно изготвена и съобразена с доказателствата по делото. Вещото лице е изчислило размерът на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст, като го е определил в размер на 655,08 лв., която спрямо получаваната до тогава пенсия за инвалидност поради общо заболяване се явява по – благоприятна за нея. Пояснява още, че по – малкия ИК не води до определяне на по – малка пенсия и не следва да се търси съответствие и не установява грешки при изчислението на ИК 1.681.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Решение № 2153-21-167/06.06.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е връчено на жалбоподателката на 18.06.2019 г., видно от известието за доставяне, приложено към административната преписка. Жалбата е подадена на 02.07.2019 г., от надлежна страна, в законоустановения 14-дневен срок и при наличието на правен интерес, с оглед на което, съдът намира жалбата за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

По валидността на акта:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в рамките на законовите му правомощия по чл. 117, ал. 1, т. 1, б. „а“ КСО, съгласно Заповед № 1016-40-772/18.07.2017 г. на подуправителя на НОИ. Решението е издадено при спазване на изискването за форма и на административнопроцесуалните правила за

издаването му, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. От компетентен орган е издадено и процесното Разпореждане от 26.03.2019 г.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

В хода на административното производство не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените, като акта е постановен в съответствие и с материалния закон.

Фактичестката обстановка е правилно установена от административния орган и не е спорна по делото.

Правилата за изчисляване на размера на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст са уредени в нормата на чл. 70 КСО/ в актуалната му редакция към момента на издаване на оспорвания акт/, като в алгоритъма на изчисляването е включено определяне на индивидуален коефициент. Съгласно ал. 1 на визираната разпоредба „ размерът на пенсията за осигурителен стаж и възраст се определя, като доходът, от който се изчислява пенсията, се умножи с процент за всяка година осигурителен стаж и съответната пропорционална част от този процент за месеците осигурителен стаж. До 31 декември 2016 г. процентът е със стойност 1,1. След тази дата той нараства от първо число на всяка следваща календарна година с процент, равен или по-голям от процента, определен по правилото на чл. 100, ал. 1, до достигане на стойност 1,5. Процентът по изречение първо се определя ежегодно със закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за съответната година на базата на използваните при съставянето на бюджета прогнозни стойности за нарастването на осигурителния доход и за индекса на потребителските цени.“

За изчисляване на индивидуалния коефициент на лицата се определят съотношението между средномесечния осигурителен доход на лицето за периода до 31 декември 1996 г. включително и средномесечната работна заплата за страната за същия период, обявена от Националния статистически институт; както и съотношението между средномесечния осигурителен доход на лицето за периода след 31 декември 1996 г. и средномесечния осигурителен доход за страната за същия период. Индивидуалният коефициент по ал. 4 се изчислява, като всяко от съотношенията по ал. 5 се умножава съответно по броя на месеците, за които то е установено, и сборът на получените произведения се разделя на общия брой на месеците, включени в двата периода. Когато лицата нямат осигурителен доход след 31 декември 1996 г., индивидуалният коефициент е равен на съотношението по ал. 5, т. 1, а когато осигурителният им доход е изцяло след тази дата, индивидуалният коефициент е равен на съотношението по ал. 5, т. 2.

В оспореното разпореждане е определен индивидуален коефициент в размер на 1,681 %. Така полученият индивидуален коефициент 1,681 е умножен по средномесечния осигурителен доход за страната по чл. 70, ал. 3 от КСО/2018 г. – в случая за периода от месец 10.2017 г. до месец 09.2018 г., който е 873,37 лв., и е определен доходът, от който се изчислява пенсията: 873,37 лв. x 1,681 - 1 468,13 лв. Общият осигурителен стаж в размер 38 години, 02 месеца и 08 дни, превърнати към трета категория труд за 2018 г., осигурителният стаж на М. А. Д. е умножен, както следва: 38 години и 02 месеца x 1,169% = 44,62% Размерът на личната пенсия за ОСВ на жалбоподателката е определен по реда на чл. 70, ал. 1 от КСО, като доходът, от който се изчислява пенсията, е умножен по получения по горепосочения ред процент: 1 468,13 лв. x 44,62% = 655,08 лв. Съдът счита за правилно определен размера на индивидуалния коефициент на отпуснатата лична пенсия. Това обстоятелство се потвърди и от

приетата по делото СИЕ. От същата се установи, че независимо че е изчислена по по – нисък индивидуален коефициент, то личната пенсия за ОСВ безспорно се явява по – благоприятна, тъй като размерът и зависи не само от индивидуалния коефициент, но и от размера на осигурителния стаж, както и от средномесечния осигурителен доход за 12 календарни месеца преди отпускане на пенсията. Съответно размерът на пенсията за ИОЗ от 01.07.2018 г. – 506,92 лв. и на социалната ѝ пенсия за инвалидност – 31,08 или в общ размер на 538,00 лв. безспорно се явява по – нисък от отпуснатата от 28.10.2018 г. лична пенсия за ОСВ в размер на 655,08 лв. Съдът не споделя твърдението от жалбоподателката за надвнесени осигурителни вноски. Видно от заключението на вещото лице е, че разликите в образците на [фирма] се дължат на първоначално вписване на brutния доход, без същият да е ограничен до максималния осигурителен доход. Според експертът, осигурителните вноски са внасяни върху максималния осигурителен доход, тъй като софтуерът, с който са изчислявани не е допускал начисляване на осигурителния доход над максималния размер на същия.

С оглед на горното правилно и законосъобразно личната пенсия на жалбоподателката за осигурителен стаж и възраст е изменена на основание чл. 99, ал. 1, т. 2, б. “д“ КСО, като е определена в размер от 655,08 лв., считано от датата на отпускането ѝ 28.10.2018 г., като правилно е прието, че така посоченият размер в сравнение с размерът на личната ѝ пенсия за ИОЗ от 01.07.2018 г. – 506,92 лв. и на социалната ѝ пенсия за инвалидност – 31,08 лв. или в общ размер на 538,00 лв. се явява по – благоприятен за нея.

По изложение съображения съдът намира, че оспореното Решение № 2153-21-167/06.06.2019 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/26.03.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО) е законосъобразно, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди в размер на 100.00 лв. на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл.37 от ЗПП, вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.с чл.144 от АПК.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 7 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Д. срещу Решение № 2153-21-167/06.06.2019 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/26.03.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО).

ОСЪЖДА М. А. Д., да заплати по сметката на ТП на НОИ – [населено място], сумата в размер на 100.00 лв. / сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р България по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ:

